

РЕШЕНИЕ

№ 2025

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5293** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М. В. П., чрез пълномощника му адв. Ц. П. – И. от САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1091/20.04.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. - „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С жалбата се твърди незаконосъобразност и неправилност на издадената заповед. Иска се от съда да отмени обжалваната Заповед, със законни последици от тава.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. И., която поддържа жалбата. Претендира сторените в производството по делото разноси, за които представя списък. Представя писмени бележки в срок.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. П., който моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на

страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл.168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 20.04.2025 год., видно от отбелязването върху разписката в текста на заповедта, а жалбата против същата е подадена на 05.05.2025 год., то съдът намира жалбата за допустима като подадена в срок и от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1091/20.04.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. б от ЗДвП. – временно отнемане на СУМПС, но не повече от 18 месеца.

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че на 20.04.2025 год., около 10,25ч. в [населено място], по ул. М. Б. с посока на движение от ул. Железопътна към [улица], жалбоподателят управлявал мотопед „А.“ СР50ЛЦ, с регистрационен номер КН 0177С, собственост на К. К. К., като срещу номер 13 водачът категорично отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Дръг Тест 5000 за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози. На същият бил издаден талон за медицинско изследване с № 311451 от 20.04.2025г. за ВМА. За констатираното нарушение му е съставен акт за установяване на административно нарушение GANº 3695573/20.04.2025г., връчен на жалбоподателя лично.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно изискванията на чл.146 от АПК, настоящият състав на административния съд намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП. В случая това е младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на когото са делегирани правомощия по силата на Заповед № 513з-6400/2023г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б. „а“ и т.6 от Закона за движение по пътищата.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, визирани в чл.59 от Административно процесуалния кодекс, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата освен позоваване на съставения акт за нарушение, се съдържа и посочване на конкретното нарушение, станало основание за прилагане на ПАМ.

При издаване на заповедта са спазени процесуалните правила на закона. Спазени са материалноправните разпоредби на Закона за движение по пътищата – чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция.

В конкретния случай жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство Дръг Тест 5000 за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози. Издаден е талон за медицинско изследване, но същият не се е явил и не е дал проба. В случая ако е било невъзможно даването на кръвна проба от жалбоподателят, то не е следвало същия да отказва да бъде изследван с техническото средство. Обстоятелствата при които е бил спрян, тъй като се твърде, че е отивал да вземе лекарства на съпругата си не водят до последица като не налагане на ПАМ.

Конкретните факти, изпълващи хипотезата за прилагане на ПАМ, са установени с акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Съставеният акт за нарушение и останалите приложения по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящото производство. Съдът при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, има необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН - съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни, като са спазени и относимите разпоредби на чл. 40 - 43 от ЗАНН за съставянето му. Не подлежи на преценка от съда по настоящия спор съставомерността на посоченото като извършено в АУАН административно нарушение, а следва да се прецени само валидността на акта. На основание посоченото, следва и извод, че АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл. 144 АПК вр. чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП. съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед и не са оборени в настоящото съдебно производство.

В този смисъл, мярката по чл. 171, т.1 от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН). Определен е срокът на налагането и съобразно предвиденото в закона, до не повече от 18 месеца.

На това основание жалбата против оспорената заповед следва да бъде отхвърлена.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. П., чрез пълномощника му адв. Ц. П. – И. от САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1091/20.04.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. - „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

